

Kayıp Zamanları

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mar. 5:22-24, 35-43; 1Pe. 5:6, 7; Yar. 37:17-28; Luk. 16:13, Rom. 6:16; 1Ko. 15:26.

HATIRLAMA METNİ: “Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih’i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum” (Filipililer 3:8).

Adem ile Havva iyiyle kötüyü bilme ağacının meyvesini yedikleri anda ilk kayıplarını, masumiyetin kaybını yaşadılar. Bu kaybedilen masumiyetin yerini ise bencillik, çatışma, suçlama ve birbiri üzerinde denetim ve üstünlük sağlama arzusu aldı.

İlk Günah’tan kısa süre sonra, kendilerine çıplaklıklarını örtmek üzere hayvan postları verildiğinde ilk hayat kaybına tanıklık ettiler. Sonsuza kadar yaşamamaları için hayat ağacından yemeleri yasaklanan Adem ile Havva aynı zamanda kusursuz bahçe evlerini kaybettiler, yıllar sonra oğulları Habil’i de kardeşi Kayın’in ellerinde kaybettiler. Sonunda içlerinden biri eşini, kalan eş de son olarak kendi hayatını kaybetti. Bir tercih yüzünden çok kayıp yaşandı.

Evet, hepimiz kaybın gerçekliğini ve acısını biliyoruz, kayıp ailemizden olduğundaysa çoğumuz o acıyı en derinde hissediyor. Bu hiç şaşırtıcı değil, zira en yakın bağları ailede kurduğumuz için, çeşitli şekillerde kayıp orada olduğunda bize en sert darbeyi vuruyor.

Bu hafta aile yaşamına, çeşitli kayıpların olduğu dönemler bağlamında bakmaya devam edeceğiz.

*1 Haziran Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Sağlığın Kaybı

Biz hayat ağacından binlerce yıl uzaktayız ve bunu hepimiz, özellikle de fiziksel sağlığımız söz konusu olduğunda, hiss ediyoruz. Er ya da geç, genç yaşta kaza sonucu hayatımızı yitirmedeğimiz takdirde, hepimiz sağlığımızı kaybetmenin sert gerçekliğiyle yüzleşeceğiz.

Sağlığın kaybı ne kadar zor olsa da, bu durum kendimizi değil ailemizdeki birini etkilediğinde ne kadar daha acı verici? Kaç anne-baba, özellikle de hasta evlatlarıyla uğraşırken, çocukları yerine hasta olanın kendileri olmasını dilemiştir? Maalesef bu seçimi biz yapamıyoruz.

Bu öykülerin ortak özelliği ne? *Mar. 5:22–24, 35–43; Mat. 15:22–28; Luk. 4:38, 39; Yu. 4:46–54.*

Bu durumların her birinde ve şüphesiz daha birçoğunda, ailenin bir ferdi için İsa'ya yalvaran diğer bir aile ferdini görüyoruz.

Düşkün bir dünyada yaşadığımız için acı çektiğimizi fark ettiğimize şüphe yok. Günah dünyaya girdiğinde sadece ölüm girmedi, aynı zamanda devamlı acı, hastalık ve dert de girdi. Kronik veya ölümcül bir hastalığa yakalandığımızda sarsılabilir, öfkelenebilir, umutsuzluğa kapılabilir, hatta “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Niçin bana yardım etmekten, haykırışıma kulak vermekten uzak duruyorsun?” (*Mez. 22:1*) diye haykırmak isteyebiliriz. Davut'un yaptığı gibi, bizim de sorularımızı, öfkemizi ve acımızı Allah'a götürmemiz doğru olur.

İsa'nın dönüşüyle ölüm nihayet bozguna uğratılincaya kadar, hastalık ve ıstırap birçok yönden sır olarak kalacak. Bu arada biz de Allah'ın Sözü'nden önemli gerçekleri çıkarabiliriz. Eyüp tarifi imkânsız acılara katlanırken Allah'a daha da yakınlaşmıştı. Şöyle demişti: “Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni” (*Eyü. 42:5*). Pavlus'un kronik bir rahatsızlığı vardı, onunla başa çıkma şekli bize ıstırap çekmenin bizi başkalarını teselli etmeye hazırlayabildiğini, acı çeken diğer insanlara karşı bize merhamet verebildiğini ve daha etkin bir şekilde hizmet etmemizi sağlayabildiğini söylüyor (*2Ko. 1:3–5*); yani bizi kırıp geçmesine izin vermezsek.

Hastalıktan muzdarip olan biz ya da aile fertlerimiz olsun fark etmeksizin, talep edebileceğimiz vaatler hangileridir? Rabbimiz İsa'nın çarmıhta ızdırap çekmiş olması böyle zamanlarda bizim için neden çok önemlidir? Çarmıhtaki İsa, ailemizdeki hastalık sırasında bile bize Allah'ın tükenmez sevgisi hakkında ne öğretir?

Güvenin Kaybı

Hepimiz bir gün bize güvenmiş olan birinin güvenini boşa çıkartacak olan günahkâr, bozuk insanlarız. Hangimiz başka birinin güvenimize ihanetinin kurbanı olmadık ki? Güvenin kaybı ne kadar zor olursa olsun, bir aile ferdine ihanet etmek ya da ailemizden biri tarafından ihanete uğramak her zaman çok daha kötüdür.

Bazen, ilişkinin onu tamir etmek için harcaıacağımız çabaya değmeyeceğine karar verir ve kayıplarımızı gözden çıkartıp ilişkiyi geride bırakırız. Tabi ki, karşımızdaki kişi bir aile ferdi, mesela eşimiz olduğunda bunu yapmak kolay değildir. Evliliđin amaçlarından birinin de, güven kırıldığında onu tekrar inşa etmeyi bize öğretmesi olduğu söylenebilir.

Bir ilişkideki güvene gölge düştüğünde, hem güven hem de ilişki nasıl iyileştirilir kurtarılabilir? 1Pe. 5:6, 7; 1Yu. 4:18; Yak. 5:16; Mat. 6:14, 15.

Yıkılmış güveni yeniden inşa etmek bir yolculuk gibidir; aşama aşama ilerlemelisiniz. Yolculuk, kabahatli olan kim olursa olsun ve kabahat ne olursa olsun, samimi bir şekilde kırgınlığın açıklanmasıyla ve gerçeğin itiraf edilmesiyle başlar.

Güveni kıran zinaysa, iyileşme ihanet eden itiraf ettiğinde başlar. İyileşme sürecinin bir parçası olarak, ihanet eden kişinin itirafında tamamen açık olması gereklidir. Gizli hiçbir şey kalmamalıdır, yoksa ileride ortaya çıktığında (elbet çıkacaktır) yeniden inşa edilmiş olan güveni yerle bir edecektir. Güven ikinci kez kırıldığına, iyileştirmek ilk seferinden daha da zor olacaktır.

Güveni yeniden inşa etmek zaman ve sabır ister. Kabahat ne kadar büyükse, onarım ona göre daha çok vakit alacaktır. Bazen de kendinizi iki adım ileri üç adım geri atıyormuş gibi hissedersiniz, bu gerçeği kabullenin. Bir gün geleceğe dair bir umut varmış gibi görünür, ertesi gün kaçıp gitmek istersiniz. Fakat birçok kişi bozulmuş ilişkilerini tamir edip daha derin, daha yakın, daha tatmin edici ve daha mutlu bir evlilik geliştirmeyi başaramıştıdır.

Evliliđi iyileştirmenin ilkelerinden hangileri diğer ilişkilerdeki güven kırılması durumlarında da geçerlidir? Aynı zamanda, bağış-lama olsa da, bir daha güvenin olmayacağı ve olmaması gerektiği durum ne olabilir?

Güvenin Kaybı, Devamı

Güvenin kaybolduğu diğer bir durum da aile içi şiddettir. Düşüncesi bile hoş olmasa da, araştırmalar toplumda şiddetin en çok ailede görüldüğünü ortaya koyuyor. Aile içi şiddet, Hristiyan aileler de dahil her türlü aileyi etkiliyor. Şiddet, aileden bir ya da daha fazla kişinin, ailenin diğer bir ferdine yaptığı her tür –sözlü, fiziksel, duygusal, cinsel, ya da aktif veya pasif ihmal– saldırdır.

Kutsal Kitap'ta Allah'ın halkı içinde bile gerçekleşmiş aile içi şiddet anlatıları mevcut. Bu ayetleri okurken neler düşünüyor ve hissediyorsun? Sence bu öyküler neden Kutsal Yazı'da muhafaza edildi?

Yar. 37:17–28 _____

2Sa. 13:1–22 _____

2Kr. 16:3, 17:17, 21:6 _____

İstismar, bir kişinin başkası üzerinde bilinçli bir şekilde güç ve otorite uygulamasıdır. Alkolizmle, stresle, cinsel arzuların yerine getirilmesine duyulan ihtiyaçla, öfkeyi daha iyi kontrol etme ihtiyacıyla ya da kurbanın herhangi davranışıyla açıklanamaz ya da mazur görülemez. Kurbanlar istismar eden kişiyi bu istismara sürüklemekten sorumlu değildir. İstismarcılar sevgiyi bozan ve saptıran kişilerdir, zira “sevgi [...] kötülük etmez” (*Rom. 13:10, KM, CANDEMİR*). Bir profesyonelden yardım almak istismarcı kişinin davranışında değişiklik meydana getirebilir, fakat öncelikle kişinin davranışının sorumluluğunu alması ve yardımı kendisinin istemesi gereklidir. Allah, kendilerini O'nun varlığına açacak olanlara, istismarcıların istismara son vermelerine yardımcı olmak için, davranışlarından ve tavırlarından töbe etmeleri için, her yönden zararı onarmak için ve kendi yüreklerini iyileştirerek başkalarını sevmek üzere agape sevgisinin niteliklerini benimsemeleri için, *düşündüğümüz her şeyden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir* (*Ef. 3:20 ile karşılaştır*).

Kendini şiddet gördüğü için sarsıntıya uğramış birinin yerine koymaya çalış. Hangi kabul, teselli ve umut sözlerini duymak isterdin? İstismarcı biriyle nasıl daha iyi yaşanılabileceği konusunda öğüt vermektense, istismara maruz kalan kişinin güvenliğini sağlamak ve onunla ilgilenerek kabul etmek neden önemli?

Özgürlüğün Kaybı

Kaç milyon hatta milyar kişinin bir çeşit bağımlılıkla mücadele ettiğini Allah bilir. Bilim insanları bugüne kadar buna tam olarak neyin sebep olduğunu anlayamadılar, fakat bazı vakalarda beynimizde şiddetli arzuların ve ihtirasların bulunduğu bölgeyi gerçekten görebiliyorlar.

Fakat maalesef bu bağımlılıkların yerlerini bulmak bizi bu bağımlılıklardan kurtarmakla aynı şey değil.

Bağımlılık sadece bağımlı için değil, herkes için zor. Herhangi bir aile ferdi bir türlü kurtulamadığı bir gücün etkisi altında olduğunda, aile fertlerinin hepsi —ebeveynler, eşler, çocuklar— acı çekiyor.

Uyuşturucu, alkol, sigara, kumar, pornografi, seks, hatta yemek — bu şeyleri birer bağımlılık yapan, bunların kullanımının ya da suistimalinin alışkanlık yapan ve gittikçe ilerleyen doğası. Size zarar verdiğini bilmenize rağmen duramıyorsunuz. Bir yandan özgür seçiminizin keyfini sürerken, öte yandan her neye bağımlıysanız onun kölesi oluyor ve aslında özgürlüğünüzü kaybediyorsunuz. Petrus'un bir bağımlılığın ne olduğu ve sonuçlarıyla ilgili basit bir açıklaması var: “Onlara özgürlük vaat ederler, oysa kendileri yozlaşmışlığın kölesidirler. Çünkü insan neye yenilirse onun kölesi olur” (2Pe. 2:19).

İnsanları bağımlılığa sevk edebilecek şeyler neler? Luk. 16:13, Rom. 6:16, Yak. 1:13–15, 1Yu. 2:16.

Günah ve bağımlılık aynı şey olmak zorunda değil. Bağımlı olmadığımız bir günah işleyebilirsiniz fakat çoğu zaman bu bir bağımlılığa dönüşebilir. Allah'ın gücüyle, günah bağımlılığı dönüşmeden ona son vermek ne kadar daha iyidir. Tabi ki, günah ve bağımlılık sorununun yegâne kalıcı çözümü yeni bir yüreğe sahip olmaktır. “Mesih İsa'ya ait olanlar, benliği, tutku ve arzularıyla birlikte çarmıha germişlerdir” (Gal. 5:24). Pavlus ayrıca Romalılara Mesih için yaşayabilmemiz için bu günahkâr, bağımlı doğaya karşı ölmenin ne anlama geldiğini açıklıyor (Rom. 6:8–13) ve ekliyor: “Rab İsa Mesih'i kuşanın. Benliğinizin tutkularına uymayı düşünmeyin” (Rom 13:14).

Aramızda bağımlılıkla mücadeleyi kendisinden ya da çevresinden, hatta belki aile üyelerinden bilmeyen var mı? İnsanların Hristiyan olsalar bile yine de profesyonel yardıma ihtiyaç duyabileceklerinin ruhsal bir başarısızlığın kabulü anlamına gelmediğini anlamalarını nasıl sağlayabilirsin?

Hayatın Kaybı

İnsanlar olarak ölüm gerçeğini biliyoruz. Onun hakkında okuyoruz, onu görüyoruz, hatta belki bizzat tecrübe etmeye çok yaklaşmışızdır.

1. Korintliler 15:26 ayetini oku. Ölüm nasıl tarif ediyor ve neden bu şekilde tarif ediyor?

Sevdiği birini kaybetmiş olan kim ölümün ne kadar büyük bir düşman olduğunu bizzat tecrübe etmemiştir ki? Öte yandan, ölümler için bu durum “iyidir.” Eğer gözlerini Rab’de kaparlarsa onlara bir an gibi gelecek bir süreden sonra ölümsüzlüğe uyanacaklar. “İmanlı için ölüm küçük bir meseledir... Hristiyan için ölüm uykudan başka bir şey değildir, sessizlik ve karanlıkla dolu kısa bir andır. Hayat Mesih’le birlikte Allah’ta saklıdır ve ‘yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O’nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz.’”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 787 [Sevgi Öğretmeni s. 774].

Aslında ölümden sonra gelen gerçek acıyı ve kederi bilen, yaşayanlar, özellikle de geride kalan arkadaşlar ve aile fertleridir. Doğrusu, keder kayba verilen doğal ve normal bir tepkidir. Sevdiğimiz biri ya da bir şey elimizden alındığında yaşadığımız duygusal ızdıraptır.

Yas tutma süreci herkes için aynı değildir, fakat genelde insanların çoğu çeşitli evrelerden geçer. Sevilen birinin kaybı sonrasında, ölüm bekleniliyor olsa dahi, ilk ve en yaygın tepki sarsıntı ve inkârdır. Sarsıntı, kayıp sonrasında aniden bunalıma sürüklenmeye karşı duygusal korunmanızdır ve iki-üç ay sürebilir. Ayrıca gündelik işlerinizle ilgilenirken bile kaybettiğiniz kişiyi düşünmekten kendinizi alamadığınız zamanlar olabilir. Sohbetleriniz sıklıkla kaybınız ya da sevdiğinizle ilgili olmaya başlar. Bu dönem altı ay ile bir yıl arası sürebilir.

Çaresizlik ve bunalım evresi uzun süren kederli bir süreçtir, yas tutan kişinin adım adım kaybının gerçekliğini kabullendiği, muhtemelen en acı verici ve en uzun süren evredir. Bu evrede öfke, suçluluk, pişmanlık, üzüntü ve endişe gibi çeşitli duygu durumlarını tecrübe edebilirsiniz. Yas tutmanın amacı sizin acınızı ya da kaybınızla ilgili anılarınızı tamamen ortadan kaldırmak değildir. İyileşmenin son evresinde, günlük faaliyetlerle ilgili yenilenmiş bir ilgiye sahip olmaya ve günden güne işlerinizi normal bir şekilde görmeye başlarsınız.

Aşağıdaki ayetlerde hangi teselli edici düşünceleri buluyorsun?

Rom. 8:31-39; Va. 21:4; 1Ko. 15:52-57.

EK ÇALIŞMA: Birçok insan bağımlılıkları yüzünden acı çekmiştir. Kişisel arzularının esiri olmuş, paralarını, işlerini, sağlıklarını ve özgürlüklerini kaybetmişlerdir. Fakat İsa bizi tüm bağımlılıklarımızdan ve günahımızdan özgür kılmak için geldi ve “Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz” (Yu. 8:36). İsa ayrıca her zaman bizimle olacağı vaadini verdi (Mat. 28:20, Ysa. 43:2); yani bu savaşı tek başımıza sürdürmek zorunda değiliz. Aslında, savaşın Rabb’in olduğunu (1Sa. 17:47) ve O’nun zafer vaat ettiğini (1Pe. 1:3–9) hatırlamalıyız. Bugün her türlü bağımlılığa karşı kazanacağımız zaferin yoluna adım atarak, arzu ettiğiniz özgürlüğe ve Allah’ın sizin için istediğine ulaşabilirsiniz. Bu mücadele etmeyeceğiniz ve zaman zaman da yenik düşmeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Fakat iyi haber şu ki, siz Rab’den vazgeçmediğiniz sürece O sizi bırakmayacak. Evet, profesyonel yardı almakta da yanlış bir şey yok. Rab sizi iyileştirmek için sağlık çalışanlarını kullanabileceği gibi, bağımlılığınızla ilgili yardım etmek için de profesyonel bir danışman kullanabilir.

“Zorluklar ve denemeler etrafımızı sardığında Allah’a sığınmalı, kurtarmaya gücü olan ve kurtarışı güçlü olan Kişi’den güvenle yardım beklemeliyiz. Allah’ın bereketini istiyorsak onu talep etmeliyiz. Dua bir görev ve ihtiyaçtır; fakat övgüyü ihmal etmiyor muyuz? Sahip olduğumuz tüm bereketlerin Vericisi’ne daha sık şükran sunmamız gerekmiyor mu? Minnettarlığı beslemeliyiz. Keder ve ızdıraptan geçerken bile, Allah’ın merhametlerini düşünüp saymalı, O’nun kutsal ismini övüp yüceltmeliyiz.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 2. kitap, s. 268.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Güven kaybında ve bozulan bir ilişkinin iyileştirilmesi sürecinde affetmenin rolü nedir? *Mat. 6:12–15; 18:21, 22*. “Sevgi... kötülüğün hesabını tutmaz” (*1Ko. 13:5*).
- ❷ Keder ve ızdıraptan geçerken Allah’ın merhametlerini düşünmemizin ve saymamızın yararı nedir?
- ❸ Tüm kilise ailenizin, her türden kayıplarla mücadele kişilere yardım edebileceği pratik yöntemler neler?

Tanrı'nın Başka Planları Vardı

Andrew McChesney tarafından yazılmıştır.

Liseyi bitirdiği sırada, Jo-Anna Clayton kolej için bir plan tasarladı.

İlk yıl, ABD'nin Batı Virginia eyaletinde evinin yakınındaki bir devlet kolejine kayıt olacaktı. Bu sayede, indirimli ders ücretleriyle temel dersleri alabilecek, aynı zamanda ailesi ve üç kız kardeşiyle kalabilecekti. Ardından hemşirelik okumak için Yedinci Gün Adventist okuluna kaydolacaktı.

Ancak yaz aylarında bu plan çöktü. Ebeveynlerinin kırsal evinden devlet kolejine gitmenin bir yolunu bulamadı. Jo-Anna bir ehliyet de alamadı çünkü Jamaika'nın yerlisi olan ailesi, ailelerinin ABD oturma işlemlerini hallediyorlardı. Ailesi sürekli onu getirip götüremezdi ve halk otobüsleri evlerinin yakınına gitmiyordu.

Kısa sürede, okulların başlamasına sadece bir ay kalmıştı ve hala eğitim alabileceği bir seçenek yoktu. Ardından annesi Suzanne, aile dostlarının Kaliforniya'da Weimar Enstitüsü'nde çalıştığını hatırladı. Jo-Anna hemen internete girip araştırdı.

"Kaliforniya'ya gitmek istemiyorum!" dedi annesine. "Orası çok uzak"

"En azından bu durumu düşünüp dua etmen lazım" diye yanıtladı annesi.

Daha sonra aynı gün, dua etti. "Lütfen Kaliforniya'ya gitmeme izin verme" dedi. "Eğer gitmem gerekiyorsa da, en azından bir arkadaşım benimle beraber gelsin."

Bir hafta sonra, Jo-Anna Weimar'ın bir öğrenci kayıt memuruyla konuştu ve Tanrı'nın onun orda okumasını istediğini düşünmeye başladı. Fakat önünde büyük bir engel vardı: Ailesi sadece okulun ilk üç ayının ödemesini tamamlayabilirdi.

Ardından hızla beklenmedik bir olaylar dizisi gerçekleşti.

Jo-Anna burs başvurusunda bulundu ve almaya hak kazandı. Yerel sel mağdurlarına yardım ederken, okumasına ayda \$500'lik yardımda bulunan bir kaç Adventist doktorla iletişime geçti. Aile dostlarına mali yardım mektupları yazarak 1,800\$ topladı. Kısa sürede okula kaydolacak parayı toplamıştı, ve sonbaharda derslerine başladı.

"Tanrı'nın olmamı istediği yerde olduğuma hiç şüphem yoktu" dedi.

Ailesini ilk birkaç ay boyunca korkunç bir şekilde özlemiş olsa da, daha fazla harç parası kazanmak için haftada 25 saat çalıştığı sırada, Tanrı'nın iradesinin merkezinde olmasının farkındalığı ona güç veriyordu.

Şimdi 19 yaşında olan Jo-Anna, ilk yılını borçsuz bir şekilde tamamladı ve Tanrı'nın hala onun borçlarını ödediğini söyledi. "Çılgınlar gibi çalışıyorum ve elimden geleni yaptığımda, şunu tekrarlarım, "Tanrım, benim yapabileceğim en fazlası bu. Şimdi Sen bana neler yapabileceğini göster" dedi. "O benim için herşeyi çözer."